ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců Mgr. Vladimíra Sommera a Mgr. Vladimíra Soukupa ve věci

žalobkyně: **AN EURO Group s.r.o.**, IČO 24817333
sídlem Plzeňská 1270/97, 150 00 Praha 5
zastoupené advokátkou JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D., LL.M.
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **T[redacted] M[redacted]**, IČO [redacted]
sídlem [redacted]

o zaplacení 21 842,87 Kč s příslušenstvím,
o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 23. dubna 2025, č. j. 222 C 207/2024-40

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. a III. potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně výrokem I. svého rozsudku žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni 17 314,29 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 10 300 Kč ode dne 15. 10. 2024 do zaplacení a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II. rozsudku žalobu ve zbylé části zamítnul. Výrokem III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Kutláková.

2. Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně se domáhala proti žalovanému zaplacení částky 21 842,87 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že se žalovaným jakožto s podnikatelem uzavřela dne 28. 8. 2024 smlouvu o podnikatelskému úvěru č. [redacted], na základě které poskytla žalovanému na jeho účet účelový podnikatelský úvěr na nákup materiálu ve výši 10 000 Kč a žalovaný se zavázal úvěr splatit, včetně poplatků ve dvou měsíčních splátkách po 6 864,29 Kč počínaje dnem 28. 9. 2024 a konče dnem 28. 10. 2024. Žalovaný úvěr nesplatil ani částečně, v důsledku čehož žalobkyně úvěr ke dni 14. 10. 2024 zesplatnila. Dlužná částka sestává z jistiny 10 000 Kč, poplatku za poskytnutí úvěru 3 728,58 Kč, poplatku za přijetí, posouzení a vyhodnocení žádosti o úvěru ve výši 300 Kč, poplatku za SMS upomínky z celkové výši 300 Kč (6 × 50 Kč), poplatku za písemnou upomínku ve výši 500 Kč a smluvní pokuty 7 014,29 Kč (50 % dlužné částky). Žalobkyně se dále domáhala smluvního úroku z prodlení ve výši 0,5 % denně z částky 14 028,58 Kč od 15. 10. 2024 do zaplacení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky mezi podnikateli ve výši 1 200 Kč.

3. Soud prvního stupně z provedených důkazů učinil skutková zjištění, že dne 28. 8. 2024 byla mezi žalobkyní a žalovaným uzavřena smlouva o úvěru na podporu a rozvoj podnikání č. [redacted], na základě které žalobkyně žalovanému na jeho bankovní účet č. [redacted]/0600 poskytla účelový úvěr na nákup materiálu ve výši 10 000 Kč. Žalovaný se úvěr zavázal splatit spolu s poplatkem za poskytnutí úvěru 3 728,58 Kč a poplatkem za přijetí, posouzení a vyhodnocení žádosti o úvěr ve výši 300 Kč ve dvou splátkách po 6 864,29 Kč splatných dne 28. 9. 2024 a dne 28. 10. 2024. Celkem se tak žalovaný zavázal uhradit 14 028,58 Kč. Dále si strany sjednaly mimo jiné poplatek za odeslání jedné doporučené upomínky ve výši 500 Kč, poplatek za odeslání jedné SMS upomínky ve výši 50 Kč a pro případ prodlení s úhradou dlužné částky smluvní úrok ve výši 0,5 % denně z dlužné částky do zaplacení a dále smluvní pokutu ve výši 50 % z celkové dlužné částky v případě uplynutí 15. kalendářního dne od počátku prodlení a náhradu účelně vynaložených nákladů, které by žalobci vznikly v důsledku prodlení žalovaného s úhradou dlužné částky. Žalobkyně zaslala na bankovní účet žalovaného výše uvedený dne 28. 8. 2024 částku 10 000 Kč. Výzvou k úhradě ze dne 13. 10. 2024 a 30. 10. 2024 žalobkyně žalovaného vyzvala k úhradě dlužné jistiny, poplatků, smluvní pokuty a smluvního úroku z prodlení. Takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně po právní stránce posoudil dle ustanovení § 2395 a následujících o.z. a dále ustanovení § 588 o.z., kdy konstatoval, že nárok žalobkyně je důvodný pouze částečně. Dospěl k závěru, že účastníci uzavřeli v rámci své podnikatelské činnosti smlouvu o úvěru ve smyslu ustanovení § 2395 a následujících o.z., kterou se žalobkyně zavázala poskytnout žalovanému úvěr 10 000 Kč a tento svůj dluh 28. 8. 2024 splnila a žalovaný se zavázal poskytnutý úvěr vrátit, včetně poplatků za poskytnutí úvěru ve výši 3 728,58 Kč a poplatků za přijetí, posouzení a vyhodnocení žádosti o úvěr ve výši 300 Kč ve dvou splátkách, jak bylo výše uvedeno, což však nesplnil. V důsledku jednání žalovaného žalobkyně úvěr ke dni 14. 10. 2024 zesplatnila. Jelikož žalobkyně poskytla žalovanému úvěr 10 000 Kč a žalovaný z této částky doposud ničeho nevrátil, co do částky 10 000 Kč představující dlužnou jistinu bylo žalobě vyhověno. Dále soud prvního stupně žalobě vyhověl i ohledně částky 300 Kč představující sjednaný poplatek za přijetí, posouzení a vyhodnocení úvěru. Dále soud prvního stupně konstatoval, že neshledal důvod k nepřiznání mezi účastníky sjednané smluvní pokuty, kterou označil za sice vysokou, avšak ujednanou dostatečně určitě a v konstantní výši. Poukázal na to, že ujednání o smluvní pokutě bylo uzavřeno v rámci podnikatelské činnosti účastníků, na základě jejich svobodné vážné vůle a neshledává jej tak rozporným s dobrými mravy. Moderaci smluvní pokuty pak žalovaný nenavrhoval s ohledem na svou pasivitu v řízení. Soud prvního stupně proto vyhověl žalobě i co do částky 7 014,29 Kč. Naproti tomu ohledně úroku z úvěru a smluvního úroku z prodlení ve výši 0,5 % denně soud prvního stupně usoudil, že tato ujednání jsou absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy ve smyslu ustanovení § 588 o.z. Poukázal na to, že poplatek ze poskytnutí úvěru, posuzováno dle obsahu úrok, činí 3 728,50 Kč, což při jistině úvěru 10 000 Kč a v přepočtu na roční úrok představuje úrok 223 % ročně. Smluvní úrok z prodlení ve výši 0,5 % denně pak představuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Kutláková.

úrok z prodlení 182 % ročně za situace, kdy úrok stanovený nařízením vlády č. 351/2013 Sb. V rozhodné době činil 12,75 % ročně a kdy prodlení žalovaného je dále „zajištěno“ vysokou smluvní pokutou, jak bylo uvedeno výše. Takto vysoký úrok z prodlení v kombinaci se sjednanou smluvní pokutou pak dle názoru soudu prvního stupně neplnil funkci, ale má zneužívající charakter, který se příčí dobrým mravům, a to bez ohledu na skutečnost, že se jedná o dohodu mezi podnikateli, neboť smluvní volnost nemůže být bezbřehá. Soud prvního stupně proto žalobu zamítl v rozsahu úroku 3 728,58 Kč a smluvního úroku z prodlení ve výši 0,5 % denně z částky 14 028,58 Kč od 15. 10. 2024 do zaplacení, pokud přesahuje zákonný úrok z prodlení. V souladu s § 3 nařízení vlády č. 351/2013 pak soud prvního stupně žalobkyni přiznal náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč s argumentem, že v předmětné věci jde o závazek mezi podnikateli. V kontextu takto přiznaných nákladů spojených s uplatněním pohledávky pak soud prvního stupně zamítl žalobu v rozsahu nároku na zaplacení částky 500 Kč za písemnou upomínku a částky 300 Kč za 6 SMS upomínek, neboť takový nárok považoval za duplicitní, jelikož náklady spojené s uplatněním pohledávky byly žalobkyni v paušální výši přiznány. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť úspěch stran byl v zásadě stejný. Při hodnocení úspěchu ve věci soud zohlednil i příslušenství sporu, tedy smluvní úrok z prodlení, jehož kapitalizovaná výše ke dni vyhlášení rozsudku dosahovala částky 13 397,29 Kč, celkem tak byla žaloba zamítnuta co do výše 17 925,87 Kč.

4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně včasné odvolání, a to pouze do výroku II. a III., kdy namítla, že soud prvního stupně dospěl k nesprávnému právnímu hodnocení. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 717/2010 a 21 Cdo 1484/2004, ze kterých vyplývá, že přiměřenost sjednaného úroku nelze posuzovat paušálně podle obecně stanovené přiměřené úrokové sazby, ale je třeba vzít potaz konkrétní okolnosti případu, včetně rizikovosti poskytovaného úvěru. Přitom sjednaný úrok může i několikanásobně překračovat úrok obvykle poskytovaný bankami. Přiměřenost poplatku a úroku za poskytnutí úvěru je tak třeba posuzovat s ohledem na typ poskytnutého úvěru, který poskytuje řada jiných subjektů, nikoliv podle jakési referenční sazby bank, která vychází z úplně jiného typu úvěru (dlouhodobé úvěry poskytované na několik měsíců nebo let v řádově vyšších částkách). Teprve pokud by smluvní a sankční sazby za úvěry výrazně překračovaly sazby u obdobného typu úvěrů, lze uvažovat o rozporu těchto sazeb s dobrými mravy, k tomu však v posuzovaném případě nedošlo. Žalobkyně dále poukázala na okolnost, že ujednaný úrok je požadován za konkrétní časové období, které je relativně krátké (1 měsíc) a vyjádřen pevnou částkou. Jinými slovy, v případě prodlení dlužníka splněním dluhu úrok nebude narůstat v čase, tak jak je tomu u poskytování úvěrů bank. Doslova žalobkyně uvedla, že krátká doba splatnosti také výrazně přispívá k tomu, že RPSN se jeví jako velmi vysoká. Konečně v této souvislosti žalobkyně odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni konkrétních spisových značek, ve kterých byla sjednaná výše poplatků shledána přiměřenou. Šlo přitom o rozhodnutí vydaná ve věci spotřebitelských úvěrů, tím spíše by měla být relevantní pro úvěry podnikatelské. Ve vztahu ke smluvnímu úroku z prodlení 0,5 % denně pak žalobkyně uvedla, že taková sazba je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu a ujednání nelze požadovat za odporující dobrým mravům vzhledem k okolnostem konkrétního případu. Zdůraznila, že výše úroku z prodlení vychází z rizikovosti obchodu, kdy úvěr byl poskytnut bez jakéhokoliv zajištění jeho vrácení, dále z výše předpokládané škody, kdy nevrácením dlužné částky žalobkyně řádně a včas jí jako podnikateli vzniká škoda spočívající v ušlém zisku z nevrácené částky, když ji nemůže poskytnout jako úvěr dalšímu klientovi. Pokud by žalovaný žalobkyni vrátil částku úvěru 10 000 Kč řádně a včas, mohla by žalobkyně z této částky realizovat zisk ve výši průměrně 1 900 Kč měsíčně, jak vyplývá ze smlouvy o úvěru. Ve vztahu ke smluvní pokutě ve výši 50 % z dlužné částky pak žalobkyně uvedla, že má především funkci prevenční, narozdíl od shora uvedeného smluvního úroku z prodlení 0,5 % denně, který má funkci převážně reparační. Právo na smluvní pokutu totiž žalobkyni vzniká v případě zesplatnění úvěru, pokud žalovaný je

v prodlení se zaplacením splátky úvěru po dobu delší než 15 dnů. Má jej tedy především stimulovat k tomu, aby splátky platil řádně a včas. Jelikož uvedená smluvní pokuta má jinou funkci než smluvní úrok z prodlení, nelze hovořit o kumulaci funkce této smluvní pokuty s funkcí smluvního úroku z prodlení. Konečně také žalobkyně odkázala na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 8 Co 431/2025-56 a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu změnil tak, že žalobě zcela vyhoví.

5. Žalovaný se k podanému odvolání nevyjádřil.

6. Krajský soud v Praze po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je přípustné a včasné (§ 201, § 202, § 204 o.s.ř.), přezkoumal napadený rozsudek v intencích ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

7. Za splnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 214 odst. 3 o. s. ř. odvolací soud nenařizoval k projednání odvolání jednání, jelikož odvolání bylo podáno z důvodu nesprávného právního posouzení věci a současně se má za to, že oba účastníci s takovým postupem souhlasili.

8. Odvolací soud shledal, že soud prvního stupně provedl v řízení potřebné dokazování, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil z nich správné skutečnosti a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. Odvolací soud při svých závěrech o skutkovém stavu věci proto vychází z výsledků dokazování soudu prvního stupně tak, jak je ve svém rozsudku správně popsal a pro stručnost na jeho rozsudek v těchto částech zcela odkazuje. Postupuje tak v souladu s usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3450/2011 ze dne 16. 12. 2011, podle něhož vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z týchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takové rozhodnutí odvolacího soudu ustanovením § 157 odst. 2 o.s.ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (byť i v reakci na námitky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem prvního stupně, tj. dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, jenž plní roli přezkumné instance a nebuduje svá rozhodnutí „na zelené louce“ bez vazby na argumentaci soudu prvního stupně. Skutkové a právní závěry soudu prvního soudu jsou tedy správné a odvolací soud je sdílí v souladu s výše citovaným usnesením Nejvyššího soudu. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a dále k věci se zřetelem k odvolacím námitkám dodává následující.

9. Pokud jde o úrok z úvěru sjednaný pevnou částkou 3 728,58 Kč, který při zohlednění jistiny úvěru 10 000 Kč a sjednané době úvěru odpovídá v roční úrokové sazbě 223 %, odvolací soud i při zohlednění všech okolností případu, kterých se žalobkyně dovolá, jako je především absence zajištění úvěru a krátká doba jeho trvání, se ztotožňuje závěrem soudu prvního stupně, že toto ujednání je absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy, když sazba úroku ve výši 223 % ročně bez ohledu na další uvedené okolnosti uráží obyčejné lidské cítění, jelikož jde o ujednání z principu neetické a příčící se principu poctivosti, který by měl ovládat veškerý právní styk.

10. Absurdní je v této souvislosti argumentace žalobkyně, že mimo ni existují i jiné subjekty, které půjčují finanční prostředky na takto vysoký úrok, neboť nemravné jednání jiných subjektů nemůže ospravedlnit shodné jednání žalobkyně.

11. Bez významu je pak i zavádějící tvrzení žalobkyně, že úrok se jeví vysoký jen proto, že je vyčíslen k období jednoho roku, avšak úvěr byl poskytnut pouze na dobu dvou měsíců. Období jednoho roku je zde voleno pouze jako etalon, kdy, pokud se úrok jeví jako nepřiměřený v ročním vyjádření, toto by platilo i pro jeho vyjádření ve vztahu k období dvou měsíců, byť nominálně by úroková sazba vycházela nižší.

12. Ve shodě se soudem prvního stupně pak odvolací soud hodnotí jako absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy i ujednání smlouvy o úvěru o smluvním úroku z prodlení ve výši 0,5 % denně, a to s ohledem na výši ujednané sazby, která čtrnáctinásobně přesahuje sazbu úroku

z prodlení stanovenou nařízením vlády č. 351/2013 Sb. ve znění účinném v rozhodné době, a dále vzhledem ke kombinaci se smluvní pokutou sankcionující prodlení s úhradou dlužné částky.

13. Odvolací soud nemůže přisvědčit námitce žalobkyně, že smluvní pokuta a smluvní úrok z prodlení mají ve smluvním vztahu odlišné funkce, když předpokladem nastoupení obou sankcí je prodlení úvěrovaného se splácením úvěru, úroků a poplatků.

14. Sjednanou sazbu smluvního úroku z prodlení pak nemůže ospravedlnit ani údajná škoda v podobě ušlého zisku na straně žalobkyně vzniklá v důsledku nemožnosti poskytnout finanční prostředky, s jejichž splacením je úvěrovaný v prodlení, jinému úvěrovanému, a tak realizovat svoji podnikatelskou činnost. Jednak nesplacení úvěru představuje podnikatelské riziko žalobkyně, jednak i při odhlédnutí od této okolnosti je ujednaný smluvní úrok z prodlení excesivní, neboť nelze uvažovat s hypotetickým ušlým ziskem žalobkyně odpovídajícím úroku z úvěru sjednaném v nemravné výši 223 % ročně.

15. Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil dle ustanovení § 219 o.s.ř., a to včetně akcesorického výroku o náhradě nákladů řízení, ve kterém neshledal žádná pochybení a vůči kterému ostatně žalobkyně žádné odvolací námitky ani nezformulovala.

16. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu jeho nákladů, neboť žalovaný sice byl v odvolacím řízení plně úspěšný, avšak dle obsahu spisu mu žádné náklady odvolacího řízení nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 2 o.s.ř.).

Praha 6. srpna 2025

JUDr. Hana Lojkásková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Kutláková.